

Andrei Oișteanu: O amintire “despre mâncare”
sau
Ce anume și cum (anume) funcționează memoria
unui holocaustolog

În *Supliment de Cultură* (al editurii Polirom) am dat peste rubrica tinută de Adriana Babeți “despre mâncare” (despre mâncăruri?). În nr. 10, din 29 ian-4 febr. 2005, la pag 4 iată-l și pe Andrei Oișteanu: el își povesteste viața lui cea grea, plină de privațiuni și de persecuții (antisemite) - prin o amintire culinară.

Reproduc aici contribuția-i - apoi o voi comenta:

“M-am născut la București, dar primii șase ani de viață (1948-1954) i-am petrecut la Cernăuți ¹⁾; compusă din cinci suflete familia mea locuia în două camere foarte modeste din cartierul evreiesc; stăteam pe ulița ceasornicarilor (...) cărei i se schimbase numele cu cel al comunistului Karl Liebkecht. Era o perioadă de după război în care Uniunea Sovietică își oblojea rănile. Era un amestec de mândrie și sărăcie postbelică. Marea victorie asupra nazismului (și ocuparea Europei est-centrale) hrănea sufletele ²⁾, dar nu și trupurile. Nu se mai găsea mai nimic de mâncare. Ca să supraviețuiască cernăuțenilor li se dădea în folosință câte o bucată de pământ pe care o cultivau de regulă cu cartofi [...]

“Devenit șomer ³⁾, tatăl meu nu putea să se reangajeze din cauza unui puternic val de antisemitism ⁴⁾ declanșat la începutul anului 1953 de batiusca Stalin însuși (procesul “asasinilor în halate albe”). Abia după moartea lui Stalin părinții mei au reușit să emigreze ⁵⁾ în România. În octombrie 1954 lăsam în urma noastră marea Uniune Sovietică; tot ceea ce unii iubeau și urau mai mult. Fratele meu (11 ani) și-a luat puțin pământ într-o punguță legată la gât. Eu (6 ani) l-am imitat. ⁶⁾

“La București am locuit pe strada Washington, devenită Haia Lipschitz, militantă comunistă, situație simetrică cu cea din Cernăuți. Dar statutul social și starea materială s-au îmbunătățit substanțial. Problema mâncării nu se mai punea în termeni de supraviețuire. Și totuși, în fiecare dimineață se derula un ritual culinar sărăcăcios. Toată familia se aduna la masă, mama puneă solemn un castron aburind, plin cu cartofi fierți în coajă. Suflând în mâini, decojeam cartofii fierbinți, îi mărunțeam în farfurie și adăugam sare, ceapă tocată și untdelemn. Apoi mâncam în tăcere, ca într-o agapă mistică.

“Trecuseră mulți ani de la părăsirea ghetoului ⁷⁾ din Cernăuțiul stalinist, dar noi continuam să practicăm ritualul săptămânal, în amintirea paradisului/infernului pierdut”.

Secreția pe hârtie a lui A. Oisteanu mi s-a arătat exemplară, definitivă pentru membrul unei familii de bolșevici (și ce familie: a sinistrului criminal de război-și-pace: “Leonte Răutu”) - prin:

a. neadevărurile rostite-scrise cu seninătate inocento-incoștientă;
 b. nesimțirea politico-socialo-etnică - prezentă și la tovarășii săi
 holocaustologi: Shafir, A. Cornea, Al. Florian, R. Ioanid, E. Wiesel.

c. rezultatul: o inabilă, o grosolană, o puturoasă diversiune istorică, morală, lingvistică - dar cât de eficace prin efectul ei în spiritul tulburat al românilor analfabeți și gata-culpabilizați tot de ei, de holocaustologii atotprezenți: **Big Brother**-i - cotidiani.

Am să le iau în ordine:

1) Știam (din **Dictionarul** lui Florin Manolescu) că fratele mai mare al său, Valery s-a născut în 1943, în Karaganda, Kazahstan. Tot de acolo aflasem că Valery “își petrecuse copilăria la Cernăuți”. Din textul de mai sus reiese: Andrei Oişteanu s-a născut la București (în 1948), “dar primii ani din viață (1948-1954) i-am petrecut la Cernăuți”.

Informație care îmi tulbură cunoștințele despre “Cernăuți - sediul Școlii de cadre a bolșevicilor urmînd a ocupa posturile-cheie ale României ocupate de Ruși”. Acea “carantină aurită” a fost deschisă de sovietici încă din 1945 și acolo au fost formați atât evreii de origine română - refugiați în iulie 1941 din Basarabia și Bucovina de Nord în Asia Centrală, cât și evreii de origine rusă și maghiară - care aveau să ne conducă spre îndărăt, într-un ev-mediu în plin secol al douăzecilea.

Dacă el, Andrei s-a născut în 1948, la București (unde se afla deja “unchiuțetul” Leonea Oigenstein, zis Răutu, zis “Krokodil”, bine înfipt în “sarcinile de stat și de partid (“statul” fiind Marea Uniune Sovietică, ea ne “administra” - prin auxiliarii Ocupantului, deci și prin unchii, prin mama: Bella Iosovici, prin tatăl: Mihail-Mișa), ce căuta la Cernăuți familia sa începînd din anul nașterii, 1948? Să fi fost mama sa, Bella Iosovici originară din Cernăuți? “Pe vremurile acelea” nu se circula după cheful “originarilor” peste granițele noi, sovietice/ermetice - cu atât mai puțin peste frontiera dintre URSS și ce mai rămăsese din România. Apoi: sensul **treceerii** infamei frontiere pentru ruși, comuniști, evrei - “consilieri” era: numai *dinspre* URSS *spre* România (dar nu veniseră ei din Raiul Sovietic să ne explice cât de fericiți suntem noi, ocupații? cât de fierbinte ne iubește pe noi Sora cea Mare, Ocupanta?). Adevărat: mai era un sens, ne-normal, silit, avînd înțeles de **deportare**: *dinspre* România *spre* URSS - pentru germani, însă mult înaintea lor - începînd din chiar 24 august 1944 - pentru basarabienii și bucovinenii, considerati “cetățeni sovietici” și amenintati cu “repatrierea-în-Siberia”. Cei care, între 1944 și 1953 (moartea lui Stalin) plecau din România cu destinația URSS - ca unchiul meu N. Popescu - erau, în acte, socotiți “repatriați”, în realitate: “trădători ai Patriei Sovietice”, altfel de ce ar fi fugit de Armata Rosie cea liberatoare (cea pe care o primise cu flori, la București, copila Lilly Marcou și ai săi din familie, din comunitate - din viitorul Aparat de Stat și de Partid?). Familia noastră a făcut denefăcutul - citește: acte false - ca să

nu fie... repatriată.

2) “Mare victorie asupra nazismului (...) hrănea sufletele, dar nu și trupurile”.

În preajma tragicei date de 28 iunie 1940 viitorii părinți și unchi (“Răutu”) ai lui Andrei Oișteanu, comuniști, alergaseră cu sufletul la gură pe malul stâng al Prutului, în Teritoriile Cedate, iar până la jumătatea lunii iulie 1941, fiind komisari-voluntari, îi tăiaseră-spânzuraseră pe *goi*-i localnici din Basarabia și din Bucovina de Nord răpite de URSS; când, după un an de isprăvi “revoluționare” fuseseră siliți să fugă din calea armatei române, ei nu alții alcătuiseră unitățile-de-distruge a tot ce era piatră pe piatră; în afară de sufletele lor, hrănite cu ura-de-clasă bolșevică și cu nemărturisita, dar aplicata ură-de-rasă evreiască (împotriva băștinașilor neevrei), trupurile lor de caralii și de torționari s-au hrănit până la vomă cu ceea ce zmulseseră de la gura basarabenilor și a bucovinenilor. În acel an de coșmar (28 iunie 1940-15 iulie 1941), pe lângă teroarea politico-etnico-polițienească, pe măsură ce “indigenii” erau alungați din case, arestați, executați ori “doar” deportați - după ce fuseseră înfomețați - în aceeași măsură komisarii-voluntarii, se umflau, se lăteau - de mirare că nu explodaseră de prea-plinul exercitării puterii, de-atâta mâncare, de plăcerea vărsării sângelui oamenilor nevinovați. Bolșevicii evrei din dreapta Prutului ca și bolșevicii evrei din stânga Nistrului (“transnistrienii”) își hrăniseră peste măsură “trupul” de care ne vorbește atât de frumos holocaustologul de azi și nu își imaginau că după festinul pe care și-l organizaseră vreme de un an pe teritoriul Basarabiei și al Bucovinei de Nord vor fi siliți să fugă în Rusia, cea pe care în 20 ani bolșevicii (“În frunte: komisarii!”), vorba unui cântec drag lui Isaac Babel - deci și lui R. Cosasu, cel care afirmase, rânjind, că genocidul comunist de trei sferturi de veac fusese... “o blenoragie de tinerețe”) o prefăcuseră din Țara Pâinii în Imperiul Foamei.

Că tot ne aflăm la rubrica Adrianei Babeți “despre mâncare”: nu-i va fi auzit niciodată A. Oișteanu pe părinți povestind ce anume mâncaseră ei, “voluntarii” în Basarabia, după 28 iunie 1940? Nici ce anume *nu*-mâncaseră ca “refugiați” în Kazahstan? Și ce - totuși - mâncaseră - doar ei, ocupanții, între 1944-1948 în România cea secătuită de război, suptă de ruși cu ajutorul Sovromurilor (impuse în luna mai 1945!) - prin zapcii lor, evreii?

3) “Devenit șomer, tatăl meu nu putea să se *reangajeze*...” (subl. mea, P.G.)...

“Șomer” Mișa Oigenstein? Komisarul bolșevic, cel care... “dăduse dovadă” cu asupra de măsură, atât în Teritoriile Românești Ocupate (1940-1941), cât și în Armata Roșie, în Polonia, în Germania - ca politruk sub comanda suprapolitrukului... umanist - altfel criminalul Ilia Ehrenburg?

Iată cum se joacă - acum - A. Oișteanu cu termenii, mințind, mințind, mințind, amețindu-i pe cititori, fiind sigur că *goi*-ii nu vor

îndrăzni să-i atragă atenția (de teamă că «*Ordonanța!-Ordonanța!*» cu care tot amenință Teșu îi va băga în pușcărie, așa cum părinții lor fuseseră băgați în pușcărie de părinții lui Teșu) că în limba sovietică, cea din fier-beton și în Raiul Sovietic - cel din Oțel Necălit - cuvântul “șomer” nu exista și nu se aplica decât atunci când era aspru condamnat “iadul capitalist”.

4) Așadar Mihail Oigenstein devenise “șomer (...) din cauza unui puternic val de antisemitism declanșat *la începutul anului 1953* (subl. mea) de batiușca Stalin...” - fiul sărmanului șomer își continuă și în acest text culinar dezinformația-meseria-sa:

“La începutul anului 1953” valul de antisemitism nu fusese declanșat, ci, ca să spunem așa: din contra: Stalin murind... la începutul anului 1953, murise și... valul.

Recapitulare: familia lui Mihail Oigenstein, venită din “refugiu” din Kazahstan, după o ședere de 4 ani (1944-1948) în România - membrii ei avînd statut de ocupanți-colonizatori-bolșevizatori - fuseseră detașați la Cernăuțiul re-resovietizat.

De ce? Andrei Oișteanu cel care știe atâtea nu ne dezvăluie taina “transferării” familiei sale. În ciuda afirmațiilor holocaustologilor că românii, în 1941, exterminaseră elita evreiască, *toți* acei evrei care semănaseră teroarea în Basarabia și în Bucovina începînd din 28 iunie 1940 - în iulie 1941 fuseseră evacuați cu grijă, ei alcătuiind prețioasele cadre de stat și de partid - sovietice, dar și viitoarele cadre sovietizatoare, Stalin fiind sigur că Rusia va învinge și se va revărsa-lăți spre Apus, adînc, în Europa. După august 1944, când România capitulase, rușii aveau nevoie de auxiliari fideli (și tradiționali) în conducerea noilor poliții ale Aparatului Terorii, a noilor ministere, direcții, posturi de comandă ale țării îngenunchiate.

Înainte de 23 august 1944 fusese parașutat Bodnăraș, dezertorul. “Pe tancurile sovietice care liberaseră Bucureștiul”, cum povesteste tovarășa-noastră Lilly Marcou, autoarea preferata a lui Liiceanu, ne venise din Rusia “avangarda” alcătuită din viitorii șefi, suprașefi: Ana Pauker, Valter Roman, Tismăneanu, Bârlădeanu, Perahim, Roller, L. Răutu, Sorin Toma, Celac... Fratele lui “Leonte Răutu”, Mihail Oigenstein (tatăl lui Andrei Oișteanu) făcea parte din eșalonul doi sau trei și este de presupus că în București - “pe strada Washington, devenită Haia Lipschitz” familia căpătase cel puțin un apartament confortabil, dacă nu întreg imobilul din care fuseseră alungați *boplșevicește* goi-ii proprietari, acei odiosi burjui fascisto-antonesciano-antisemiți.

Încă o dată: de ce se (sic) mutase familia lui Mișa Oigenstein de la București la Cernăuți?

Am mai spus, repet: imediat ce frontul se îndepărtase de Bucovina de Nord, la Cernăuți sovieticii organizaseră un fel de... “Academie” ce pregătea cadrele conducătoare necesare României sovietizate. Mihail Oigenstein va fi fost trimis cu misiunea - din partea

rușilor, doar era ofițer (și cetățean) sovietic - de măcar instructor, dacă nu de chiar director al acestei prime uzine producătoare de capete pătrate (a doua fiind celebra “Ștefan Gheorghiu” din București, tot de el condusă). Că “familia locuia în două camere modeste din cartierul evreiesc” - posibil: Cernăuțiul fusese devastat (desigur, nu atât de distrus precum Chișinăul...) o primă oară, în iulie 1941, la retragerea sovieticilor care dinamitaseră-incendiaseră tot ce putuseră, a doua oară în 1944, când rușii re-veniseră. Însă cele două camere modeste vor fi semnificat un lux de care cernăuțenii nu aveau parte - atât din pricina distrugerilor, cât mai ales din pricina evacuărilor din casele încă locuibile de către noii stăpâni: sovieticii și uneltele lor.

Revin la citat: “devenit șomer (!), tatăl meu nu putea să se reangajeze (în ce “ramură” reangajarea?) din cauza unui puternic val de antisemitism declanșat la începutul anului 1953 de (...) Stalin”...

“Antisemitismul” - ce bun este el în explicarea a orice!

Oigenstein Andrei nu este primul evreu care deformează, falsifică Istoria reducând-o la : *evreu-goi*; la: *cine nu este cu noi este antisemit*. Asa au făcut-o nerușinați ca Perahim, Bruhmann (“Roger”, “Holban”), Cristina Marcusohn-Luca-Boico, Sorin Toma, Tertulian, Maria Banuș, Nina Cassian, R. Ioanid, Isaac Chiva, Moscovici, Ed. Reichman, Crohmălniceanu... care, după ce făcuseră tot răul posibil în România sub Stalin (și în numele lui Stalin) o șterseseră în Orient (Israel), cu precădere în Occident (în “surghiun”, vorba lui S. Damian), unde s-au plâns de “persecuții - chiar pogromuri - anticomuniste și antisemite”!

Andrei Oișteanu, după ce minte fără a clipi din ochi, scontînd pe analfabetismul cititorului român (dar și pe teama redactorilor *Suplimentului de cultură* de a-i tempera-corecta delirurile holocaustice, șade prost cu logica, cu cronologia: într-adevăr “antisemitismul” fusese declanșat de Stalin, însă încetase imediat după moartea tiranului (în martie 1953), deci nu putea constitui motivul... plecării familiei bolșevicului Oigenstein din URSS după un an și jumătate, în... octombrie 1954.

5) “părinții mei au reușit să *emigreze* (subl. mea) în România”...

Iată, în sfârșit!, un adevăr inconștient scăpat din gura lui A. Oisteanu: a emigra semnifică *a pleca din patria ta*, (Rusia-URSS), pentru a te stabili în altă țară (temuta, detestata, antisemita Românie...) - unde ești *imigrant*.

Dovadă că *patria familiei Oigenstein a fost-este-va fi Rusia*: mărturisirea înlăcrimată a holocaustologului de azi - aceasta:

6) “**În octombrie 1954 lăsam în urma noastră marea Uniune Sovietică (...) Fratele meu (...) și-a luat puțin pământ într-o punguță legată la gât. Eu (...) l-am imitat**” (sublinierea îmi aparține).

Observații:

a) Iei pământ din pământul tău, al patriei tale. Concluzie provizorie, repetată: *Patria familiei Oigenstein nu este România, ci Rusia...*;

b) ...Atât că pământul Cernăuțului - din care luaseră ei, emigranții în punguțe - nu era/ nu este/nu va fi rusesc - ci românesc-ocupat-vremelnic: Bucovina de Nord, ca și Basarabia, fiind **teritorii răpite** de Rusia Sovietică și “administrare” cu ajutorul entuziast, complice la crimă, și al evreilor.

7) “Trecuseră mulți ani de la părăsirea *ghetoului din Cernăuțiul stalinist* (subl. mea), dar noi...”

“Ghetoul din Cernăuțiul stalinist!” Care ghetou? De cine “amenajat”? Care “Cernăuți stalinist”? Cine îl făcuse... stalinist: nu ei, slugile credincioase ale lui Stalin, atâta vreme cât “batiușca” îi martiriza pe *alții*, nu pe ei?; pe *goi*, nu pe evrei?

Nu i-i rușine lui A. Oișteanu?

Nu. El nu știe ce este rușinea.

Nesimțirea este meseria lui; natura lui.

Cum să dialoghezi cu un ins din categoria-meseria-natura lui? Am mai spus-o, o repet: nu poți comunica nici cu el nici cu ai lui. Fiindcă:

a) El nu dă cuvintelor (termenilor) semnificația împărtășită de majoritatea comunității de limbă română: *șomer, antisemitism, emigrație, gheto, stalinist*; ci una ideologico-etnicistă;

b) El nu este consecvent în “opțiuni”:

- ascunde cu o înrâncenare crâncen de suspectă adevărurile biografice ale familiei sale și ale comunității sale evreiești acționând în Basarabia și în Bucovina - în numele lui Stalin! - însă refuză cu îndârjire să-și asume și păcatele ei - încă o dată; nu este vorba despre *vinovăția* lui Andrei Oișteanu, ci de *asumarea* moștenirii criminale a familiei, a clanului, a categoriei din care face el parte - dimpreună cu verișoara sa, Anca Răutu, fiica lui Leonte...

- ... pentru a fi respectată simetria (și justiția): el și cu ai săi holocaustologi învinovătesc pe toți românii de a fi masacrați evrei în timpul celui de al doilea război mondial - însă aceiași le interzic aceluiași români argumentele:

- vinovații români de crime împotriva evreilor au fost judecați, condamnați, de acum o jumătate de secol - ceea ce nu s-a întâmplat cu un singur evreu vinovat, dovedit de crime împotriva românilor;

- chiar dacă eu nu sunt de acord cu argumentul: “nu eram născut în timpul evenimentului - sau crimei - cutare”, nu sunt de acord nici cu nesimțirea etnică cu care urmașii (și profitorii) unor criminali dovediți ca cei din familia Oigenstein/“Răutu” refuză a mărturisi în public, nu vina - ci rușinea și oroarea pentru faptele părinților lor.

Andrei Oișteanu rămâne Monumentul Nesimțirii Etnice și al Dezinformării-fără-frontiere. Un reprezentant strălucit al regnului mineral - din care fac parte Șafir, R. Ioanid și Wiesel.

Paul Goma

Paris, 1 iunie 2005